

Sarah Morgan
MEILĒS KAINA
Romanas

Versta iš Sarah Morgan, Million-Dollar Love-Child,
2006

© Sarah Morgan, 2006

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Marina Kravčenko, vertimas iš anglų kalbos,
2007

© Jurga Lipnickienė, dizainas, 2007

© Svajonių knygos, 2007

© Knygute.lt, elektroninė versija, 2011

PIRMAS SKYRIUS

Jai dar niekada nebuvo taip baisu.

Kimberli stovėjo įspūdingoje *Santoro investicijų* valdybos posėdžių salėje stiklinėmis sienomis ir virpėdama kaip epušės lapas žvelgė į gyvybę kunkuliuojančias Rio de Žaneiro gatves. Laukti buvo tikra kančia. Šis susitikimas lems viską - viską. Kimberli vos laikėsi ant kojų, širdis beprotiškai daužėsi krūtinėje.

Likimo grimasos! Kimberli buvo prisiekusi niekada gyvenime nebesusitikti su tuo vyru, o dabar jis vienintelis gali jai padėti.

Bandydama nusiraminti ji užsimerkė ir pabandė įsivaizduoti, kas bus. Tikriausiai jis atsisakys susitikti. Lukas Santoras nepriima atsitiktinai užklydusių žmonių.

Ji pati čia stypso tik todėl, kad Luko Santoro asmeninei padėjėjai pagailo Kimberli. Prašydama audiencijos ji buvo tokia išblyškusi ir sutrikusi, kad pagyvenusi moteris susidomėjo ja ir primygtinai pasiūlė luktelėti vėsioje valdybos posėdžių

salėje. Ji atnešė Kimberli stiklinę vandens ir šypsodamasi patikino, kad ponas Santoras iš tikrųjų nėra toks pavojingas, kaip apie jį šnekama.

Kimberli patirtis sakė ką kita. Lukas Santoras ne tik kad pavojingas - jis mirtinai pavojingas. Reikėtų ko nors stipresnio nei vanduo, gal tada būtų drąsiau susitikti su žmogumi anapus durų.

Ką ji pasakys? Kaip jam papasakos?

Nuo kuo pradėti?

Neverta apeliuoti į padorumą ar sąžinę - jis neturi nei vieno, nei kito. Nėra iš tų, kurie tuoj pat puola kitiems į pagalbą. Jis pats *naudojasi* žmonėmis, tiksliau, moterimis. Kimberli žino tai geriau nei kas kitas. Atsiminė, kaip jis pasielgė su ja, ir skausmas sugrįžo. Kietaširdis, savanaudis turtuolis gyvenime siekė vieno tikslo - malonumo.

Ir vieną svaiginančią akimirką ji buvo tapusi jo malonumų šaltiniu.

Širdis krūtinėje pasidarė sunki it akmuo. Galvodama apie anuos laikus Kimberli negalėjo patikėti, kad buvo tokia naivi. *Tokia patikli*. Romantiška

aštuoniolikmetė idealistė buvo pasiryžusi atiduoti visą save. Nieko nenorėjo sau. Jis buvo jai vienintelis. Jis buvo viskas. *O ji jam buvo niekas.*

Sugniaužusi kumščius Kimberli priminė sau, kad atėjo čia ne praeities priminti. Reikia atsikratyti nuoskaudos, baimės ir iki kaulų persmelkusio pažeminimo - jausmų, kurie užvaldė, kai Lukas negailestingai ją atstūmė.

Visa tai nebesvarbu.

Svarbus tik vienas dalykas, *tik vienas žmogus*, ir dėl jo Kimberli pasiruošusi nusikąsti liežuvį, šypsotis, maldauti - padaryti bet ką, kad įsiteiktų Lukui Santorui. Ji negali išvykti iš Brazilijos be pinigų - jų verkiant reikia.

Tai gyvybės ir mirties klausimas.

Kimberli žingsniavo po kambarį, bandydama suregzti kokį išmintingą planą, kaip paprašyti žmogaus, kuris jai visiškai nieko nejaučia, penkių milijonų dolerių.

Kaip suvirpinti jo jausmus? Kaip įtikinti, kad ji turi rimtų bėdų?

Kaip padaryti, kad jam nebūtų vis tiek?

Staiga Kimberli užliejo nesuvaldoma panika - durys atsidarė ir į kambarį iš lėto įėjo *jis*. Juodi plaukai blizgėjo saulės spinduliuose, dailus veidas buvo rimtas ir ryžtingas.

Kimberli suprato, kad bus sunkiau nei ji manė.

Ji kaip mažas, į pasalą papuoles elniukas.

Lukas be žodžių nužvelgė liekną neapsakomo grožio raudonplaukę, stovinčią kitame jo posėdžių salės gale, išblyškusią ir drebančią. Ji atrodė tokia išsigandusi, kad galėjo sukelti užuojautą. Tačiau jis per daug apie ją žinojo.

Ja dėtas jis irgi drebėtų. Reikia turėti geležinius nervus, kad po viso to dar išdrįstum čia pasirodyti!

Septyneri metai. Jis nematė Kimberli Taunsend septynerius metus, ir *vis dėlto* ji sugebėjo rimtai sujaukti jo dieną.

Ilgos kojos, šilkiniai plaukai, švelnios lūpos ir plati, patikli šypsena...

Kurį laiką Kimberli buvo apvyniojusi jį aplink pirštą, tobulai vaidindama mylinčią, atsidavusią,

dorą mergaitę. Pripratęs prie tokių pat rafinuotų ir suktų moterų kaip jis, Lukas žavėjosi jos nekal-
tumu, atvirumu ir beveik vaikišku sąžiningumu.

Tai buvo vienintelis kartas jo brandžiame gyve-
nime, kai jis taip skaudžiai apsiriko.

Ji yra godi avantiūristė.

Dabar jis žino tai. O ji žino, kad jis žino.

Kas galėjo ją priversti vėl atsirasti jo gyvenime?

Ji arba labai drąsi, arba visiškai kvaila. Jis žengė
kelis žingsnius link jos - ji krūptelėjo ir sudrebėjo.
Neatrodė drąsi.

Vadinasi, kvaila.

O gal apimta nevilties?

Nugara prisiplojusi prie sienos Kimberli stebėjo-
si, kad buvo pamiršusi, kaip Lučijanas Santoras
veikia moteris. *Kaip kvaila buvo tikėtis išlaikyti
tokį vyrą.*

Laikas išblukino prisiminimus, o dabartis neža-
dėjo nieko gero.

Kimberli buvo gana aukšta, bet Lukas - gerokai
aukštesnis už ją. Plačiapetis atletas pavojingu

tamsių akių žvilgsniu lengvai galėjo bet kurią moterį priversti net savo vardą pamiršti. Negalėtų jo nepastebėti pačių įspūdingiausių vyrų minioje.

Sustingusi nebylioje agonijoje ji žvelgė į šį tobulą vyriškį melsvai juodais plaukais, jo aukštus skruostikaulius, tankias blakstienas, tarp kurių švietė protingos ir juodos kaip naktis akys, tamsų šešėlį ant smakro. Klasikinis kostiumas negalėjo paslėpti nesuvaržytos, beveik laukinės Luko prigimties. Gyvendamas civilizuotame pasaulyje, jis vis dėlto siuntė pavojaus signalus, vertė sunerimti, ir tas subtilus prieskonis papildė jo įspūdingą įvaizdį.

Jis traukė priešingą lytį, dėl to niekam nebūtų kilę abejonių. Jo žudantis žavesys vėl geležiniais gniaužtais surakino širdį, ir Kimberli pasidavė jam lengvai kaip ir kitos moterys.

Tik visiška pamišėlė galėjo sugalvoti čia ateiti, - pagalvojo Kimberli, o širdis jos krūtinėje daužėsi kaip į kilpą papuolusio kiškučio.

Ji niekada jam neprilygo, negalėjo prilygti. Jų žaidimo taisyklės buvo skirtingos.

Bet juk ji atėjo ne dėl savęs. Jeigu būtų galėjusi rinktis, niekas jos varu nebūtų atvaręs čia. Tačiau jis - paskutinė jos viltis.

- Lučijanai.

Jis žvelgė į ją pašaiptu, nuobodžiaujančiu žvilgsniu, kuris kadaise Kimberli erzino, bet ir viliojo.

- Kam taip oficialiai? Kadaise vadinai mane Luku.

Jis kalbėjo lėtai, kaip ir dera gerai išauklėtam vyrui - paslaptینگam ir pavojingam vyrui, kuriame puikiai derėjo stulbinančios sėkmės pasiekusio tarptautinio lygio verslininko ir neišprususio gatvės berniūkščio bruožai. Atrodė giežtas ir negailestingas. Kimberli suvirpėjo. *Žinoma, jis toks ir yra*, - pagalvojo moteris, bandydama suvaldyti savo virpantį kūną. Sklido gandai, kad užaugo jis Rio gatvėse. O dabar štai yra galingo tarptautinio verslo savininkas.

- Tai buvo seniai, - Kimberli nenorėjo leisti į prisiminimus, nuklysti į tuos laikus, kai Luko vedama į palaimos rojų šaukte šaukdavo jo vardą.

Iš Luko veido išraiškos ir tamsių akių žvilgsnio Kimberli suprato, kad jie galvoja apie tą patį. Staiga išmušė karštis, mintys susijaukė.

- Tai tu dėl to atėjai? Dėl praeities? Nori pagaliau viską užbaigti? Atėjai prašyti atleidimo ir gražinti pavogtus pinigus?

Kaip jam tai būdinga - pirma mintis visada apie pinigus.

Kimberli drąsa kažkur dingo.

- Žinau, kad negerai pasielgiau, pasinaudojusi tavo kreditinėmis kortelėmis, - ji apsilaižė džiūstančias lūpas, - bet turėjau rimtą priežastį... - Kimberli užsikirto ir kruopščiai paruošta kalba, kurią daugybę kartų kartojo mintyse, subyrėjo į atskirus nerišlius žodžius. Staiga ji suprato, kad nežino, kaip pasakyti tai, kas taip svarbu.

Nedelsk, - ragino ji save, - pasakyk jam.

Bet reikalingi žodžiai nesugrįžo.

- Tu *pats* davei man korteles...

- Tau buvo suteikta ši privilegija, kol buvai su manimi, - šilkinio balsu pasakė Lukas. - Bet pinigus tu išleidai, kai nebebuvo kartu. Sveikinu!

Buvau įsitikinęs, kad jokia moteris negali manęs nustebinti, bet tau pavyko. Mūsų bendravimo metų neišleidai nieko, dėjaisi nesidominti pinigais. Maniau, kad esi kitokia, išskirtinė moteris. Tavo abejingumas pinigams kėlė susižavėjimą. - Jo balsas darėsi kietesnis. - Dabar matau, kad buvai apsikri. Gudri! Neišlaidavai, tačiau kai mūsų santykiai nutrūko parodei savo tikrąjį veidą.

Kimberli net išsižiojo iš nuostabos. Ką, dėl Dievo, jis turi omenyje? *Tikrai* atėjo laikas pasakyti tiesą.

- Galiu paaiškinti, kur išleidau pinigus... - Kimberli jau žiojosi viską jam atskleisti, tačiau Lukas tik abejingai patraukė pečiais - jam buvo vis tiek.

- Jeigu kas gali kelti žiovilį labiau už prievolę lydėti moterį apsipirkti, tai jos pasakojimas apie tai, ką ir kaip ji pirko, - Luko balsas dvelkė nuoboduliu. - Man neįdomios moteriško išlaidavimo pikantiškos detalės.

- Tai štai ką tu apie mane galvoji... - priblokšta Kimberli negalėjo atgauti žado. - Manai, kad išleidau tavo pinigus užėjus moteriško išlaidavimo priepuoliui?

- Taisei sau nuotaiką pirkdama naujus batelius ir rankinukus, - Lukas pašaipiai nusišypsojo. - Tai būdinga moterims. Patikėk, nesu pirkimo terapijos priešininkas.

Kimberli net žioptelėjo iš nuostabos.

- Tu bejausmis! - išsprūdo aistros, pykčio ir skausmo kupini žodžiai. Kruopščiai parengta kalba išgaravo iš galvos. Jis mano, kad viską išleidau pirkiniams. - Tuo metu aš visai negalvočiau apie pirkinius. Tai nebuvo apsipirkimo terapija. - Pasi-piktinusią moterį nukrėtė drebulys. - Man reikėjo pinigų, kad išgyvenčiau. Atsisakiau visko, kad galėčiau būti su tavimi. Visko. Darbo, buto - persikrausčiau pas tave, nes tu to norėjai.

Lukas žvelgė į ją šaltu žvilgsniu.

- Nepamenu, kad būtum labai prieštaravusi.

Kimberli pasistengė suvaldyti emocijas.....